

Udvidelse af Seddelmængden aflejret sig en betydelig forøget Købeevne hos Befolkningen, hvilket har muliggjort en forøget Import og paavirket Handelsbalancen uheldigt.

Der har i Valutaraadet straks og fra alle Sider været Enighed om, at *Kronens Fald maatte standses*, medens der derimod har været meget forskellige Anskuelser fremme om det andet store Spørgsmaal: Kronens videre Stigning.

Der kan dog siges at være opnaaet Enighed, forsaavidt som det maa antages anerkendt fra saa godt som alle Sider, at en *Nedskæring af Kronens Værdi* — ved at give den et formindsket Guldindhold — vil have en skadelig Virkning, idet den vil betyde en Akkordering med Hensyn til Danmarks udenlandske Forpligtelser i dansk Mønt, som man — selv med de paa Genua-Konferencen i 1922 faldne Udtalelser in mente — ikke bør udsætte Landet for. Hertil kommer, at det, man i første Række vil opnaa ved en Nedskæring af Kronens Værdi, nemlig en Stabilisering af Kronen, formentlig vil kunne opnaas paa anden Maade, uden at have foregrebet Danmarks Stilling, naar en international Ordning en Gang i Fremtiden maatte blive tilstræbt. Spørgsmaalet om en Devaluering af Kronen foreligger saaledes ikke. Der er derimod Enighed om, at man — naar Kronens yderligere Fald er hindret — bør træffe en Ordning, der i alt Fald ikke udelukker en Stigning af Kroneværdien.

Medens der saaledes ikke har været Vanskelighed ved at enes om de Maal, der skal naas, har der derimod været megen Debat om Midlerne til at naa disse Maal.

De Fremgangsmaader, Valutaraadet har drøftet, kan samles i 5 Hovedgrupper, nemlig:

1. Banktekniske Midler.
2. Forbedring af Betalingsbalancen.
3. Begrænsning af Befolkningens Købeevne.
4. Fremskaffelse af Balance paa Statens og Kommunernes Budgetter.
5. Udenlandske Laan.

Der viste sig ret hurtigt Enighed om, at Opgavens Løsning maa forudsætte et Samarbejde imellem Staten og Nationalbanken, ihvorvel den formentlig kunde løses af Nationalbanken alene ved Anvendelse af en ved banktekniske Midler gennemført *Deflation*, nemlig ved en af en Forhøjelse af Diskontoen støttet Kreditinskrænkning med paafølgende Reduktion af Seddelmængden. En saadan Fremgangsmaade antages fra de fleste Sider at blive saa skadelig for Samfundets Økonomi, at man af Samfundshensyn maa fraraade en ensidig Anvendelse af dette Middel.

Endvidere kan der siges at være Enighed om, at en Tilvejebringelse af Balance paa Statens og Kommunernes Budgetter vil være af afgørende Betydning for Valutaen og saaledes bør tilstræbes som Støtte for de Foranstaltninger, man iøvrigt maatte blive enige om at foreslaa.

Med Hensyn til de banktekniske Midler har Debatten mere og mere samlet sig om Spørgsmaalet om at indføre *Guldindløsning til den Værdi, Kronen maa antages at have i Forhold til Guld* — d. v. s. i Forhold til Dollars, enten i Forbindelse med en forud fastlagt Plan om, at man derefter gennem en vis Periode søger at gennemføre en Stigning af Kronens Værdi, eller saaledes, at denne Side af Sagen lades aaben. Der vil herved blive paalagt Nationalbanken Pligt til at sælge Guld til en vis forud fastsat Pris, og Betydningen af Foranstaltningen vilde blive den, at Guld vilde blive brugt som den sidste Eksportvare til Udligning af Underskuddet paa Betalingsbalancen. Heri vil — forsaavidt man er af den Opfattelse, at Guld ogsaa i Fremtiden kan paaregnes at blive det internationale Betalingsmiddel eller i alt Fald vil bevare sin Stilling [som Seddelbankernes sidste Reserve — ligge en Fare, som man ikke helt kan se bort fra. Hertil kommer, at man i Udlandet endnu ikke i større